

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. F.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. I. G., advokátom so sídlom v P., proti odporkyni **Slovenskej republiky**, za ktorú koná Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, 29. augusta č. 8, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 280/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2012 sp. zn. 3 Co 75/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. novembra 2011 č.k. 11 C 280/2009-66: I. zamietol navrhovateľov návrh na prerušenie konania, II. zastavil konanie v časti o zaplatenie 8 757 €, III. návrh zamietol, IV. rozhodol o trovách konania. Výrok I. svojho rozhodnutia odôvodnil súd prvého stupňa tým, že v danom prípade neboli preukázané procesné predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., lebo návrhom na začatie konania bol uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na posúdenie opodstatnenosti ktorého nemôžu mať vplyv výsledky „iného konania“ (v ktorom ide o preskúmanie správnosti určenia výšky dôchodku). Výrok II. odôvodnil tým, že navrhovateľ podľa § 96 O.s.p. vzal žalobu sčasti (čo do 8 757 €) späť. Na odôvodnenie výroku III. súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ sa v konaní domáhal náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), ktorá mu údajne bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne. Za jej nesprávny úradný postup označil niekoľkoročné omeškanie s vyplácaním dávok čiastočného starobného dôchodku. Škodu vyčísl'oval vo výške jemu patriaceho

poplatku z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Súd prvého stupňa na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh na začatie konania je nedôvodný. Bez ohľadu na to, či postup Sociálnej poisťovne bol správny alebo nesprávny, navrhovateľ v konaní nepreukázal, že mu vznikla škoda. Ním požadovaná suma (vo výške poplatku z omeškania) totiž nepredstavuje škodu, ale sankčný postih dlžníka za omeškanie pri splácaní peňažného dlhu, ktorý sa (v podobe poplatku z omeškania alebo úroku z omeškania) aplikuje na súkromnoprávne vzťahy, nie na daný právny vzťah navrhovateľa a Sociálnej poisťovne. Poplatok z omeškania možno podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka požadovať len vtedy, ak to zákon výslovne umožňuje. Občiansky zákonník ale v rámci právnej úpravy zmluvy o dôchodku neukladá platiteľovi dôchodku povinnosť platiť poplatok z omeškania v prípade, že sa dostane do omeškania s platením dôchodku. Keďže navrhovateľ nepreukázal, že by mu vznikla škoda – jeden z predpokladov zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., bolo potrebné nedôvodný návrh zamietnuť. Navyše, tento návrh bol podaný predčasne, lebo podľa samotného navrhovateľa nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté o výške jeho dôchodku. Výrok IV. rozsudku odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa proti výrokom I. a III. uvedeného rozsudku Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 12. apríla 2012 sp. zn. 3 Co 75/2012 napadnutý rozsudok potvrdil. V odôvodnení uviedol, že odvolanie prejednal podľa § 214 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok a jemu predchádzajúce konania preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, že pre vyhovenie návrhu chýbal jeden z predpokladov zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to škoda. To, čoho sa navrhovateľ v konaní domáhal, nemožno považovať za škodu. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno navrhovateľom požadovaný poplatok z omeškania alebo úrok z omeškania podriaďiť pod pojem škoda. Dôchodkovú dávku nemožno chápať ako dlh, lebo ide o zákonné peňažné plnenie, na ktoré vzniká nárok po splnení zákonom stanovených predpokladov. Dôchodková dávka vyplýva z predpisov verejného práva (práva sociálneho poistenia), navrhovateľom požadované peňažné plnenie vyplýva ale zo súkromnoprávneho predpisu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa stotožnil s prvostupňovým súdom aj v tom, že v danom prípade neboli – so zreteľom na okolnosti uvedené už v napadnutom rozsudku – splnené procesné predpoklady pre prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V závere potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa v potrebnej miere zistil rozhodujúce

skutkové okolnosti, vyvodil z nich správne právne závery a vec po právnej stránke náležite posúdil a svoje rozhodnutie primerane odôvodnil. Odvolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, ktoré bolo dodatočne doplnené jednak jeho právnym zástupcom, jednak samotným navrhovateľom. V dovolaní uviedol, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) postupom „krajského súdu, ktorý nenapravil vady konania, ani sa s nimi nevyporiadal, a to jednak v procesnej časti, keď nedostatočným spôsobom rozhodoval o návrhu na prerušenie konania a arbitrárnym rozhodnutím, keď sa vôbec nezaoberal podstatou sporu, ale len tým ako odôvodniť zamietnutie návrhu“. Navrhovateľ poukázal na to, že „27.10.2011 mu bolo doručené predvolanie na pojednávanie na deň 30.11.2011 Vzhľadom k tomu, že sa o návrhu na prerušenie konania nerozhodlo a nevedel, ako sa má zariadiť, podal 4.11.2011 žiadosť o odročenie termínu pojednávania. V žiadosti uviedol nové okolnosti s vecou súvisiace a najmä tiež informoval súd, že v prípade, že by žiadosti o odročenie termínu pojednávania nevyhoveli, žiada o informáciu v tejto veci aby sa mohol dať právne zastúpiť. Žiadna informácia ohľadne prerušenia konania ani ohľadne odročenia pojednávania mu doručená nebola. Pojednávania sa nezúčastnil z dôvodu, že nevedel, či si má zabezpečiť právne zastúpenie, čo by bolo nevyhnutné v tom prípade, ak by sa vo veci konalo. V prípade, že by sa vo veci nekonalo a prišiel by na pojednávanie s právnikom, mal by s tým spojené veľké náklady. Spôsobom konania súdu bol zbavený možnosti právneho zastúpenia“. V ďalšom uviedol, že jeho dovolanie je prípustné tiež preto, lebo rozhodnutia súdov nižších stupňov sú arbitrárne. Vytkol im tiež, že vec nesprávne právne posúdili [„vlastne rozhodovali najmä o základe nároku v prejednávanej veci a nezaoberali sa samotnými výpočtami“, nesprávny je ich záver, že v konaní nebol preukázaný vznik škody, neujasnili si, či navrhovateľovi ide o náhradu škody vo výške zodpovedajúcej poplatku z omeškania alebo úroku z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), nesprávne sú tiež ich závery o povahe právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje nárok na náhradu škody (verejnoprávny alebo súkromnoprávny vzťah), rovnako o tom, že dôchodková dávka nie je dlh odporkyne voči občanovi (ale zákonné peňažné plnenie a Sociálna poisťovňa je len platobné miesto na jeho vyplácanie) a že nárok bol uplatnený predčasne]. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru odporkyne, ktorý uviedla vo vyjadrení k dovolaniu, je napadnutý rozsudok vecne správny. V konaní boli rešpektované všetky procesné oprávnenia navrhovateľa a postupom súdov mu nebola odňatá možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Žiadala preto procesne neprípustné dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania navrhovateľa z uvedených ustanovení nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

2. Dovolanie navrhovateľa by bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Navrhovateľ tvrdí, že súdy mu odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

2.1. Za procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. považoval dovolateľ to, že postupom súdov „bol zbavený možnosti právneho zastúpenia“. V súvislosti s tým poukázal na priebeh konania po doručení predvolania na pojednávanie. O pojednávaní, termín ktorého stanovil súd na 30. november 2011, bol navrhovateľ upovedomený 27. októbra 2011 (viď doručenkú pripojenú k č.l. 38 spisu). Navrhovateľ požiadal súd o odročenie tohto pojednávania (jeho žiadosť bola súdu doručená 9. novembra 2011) s odôvodnením, že v tejto veci navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Pre prípad, že súd návrhu na odročenie pojednávania nevyhoví, žiadal podať včasnú informáciu „vzhlľadom aj na eventuálnu možnosť právneho zastúpenia v predmetnej veci“.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Pre účely preskúmvanej veci dovolací súd podčiarkuje povinnosť účastníka konania prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a dbať na pokyny súdu (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Skutočnosť, že účastník nesplní (neplní) túto povinnosť, nebráni súdu pokračovať v konaní, dokonca vec prejednať a rozhodnúť aj v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Ide o: a/ riadne predvolanie a b/ absenciu žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu (o takú absenciu ide vtedy, keď účastník konania buď vôbec nepožiadala o odročenie pojednávania, alebo keď o odročenie pojednávania síce požiadala, avšak nepreukáže existenciu dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania). Pokiaľ súd za splnenia predpokladov uvedených v zákone uskutoční pojednávanie a na ňom rozhodne vo veci samej, nemožno postup súdu označiť za odňatie možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vo všeobecnosti platí, že dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), skúma súd z hľadiska okolností, ktorú uviedol žiadateľ. V danom prípade zo spisu vyplýva, že navrhovateľ o odročenie pojednávania požiadal s odôvodnením, že krátko predtým navrhol súdu prerušiť konanie do právoplatného

skončenia konania v inej veci (§ 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Samo podanie návrhu na prerušenie konania ale nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania. Navrhovateľ si to podľa všetkého uvedomil, lebo sám v žiadosti o odročenie pojednávania pripustil možnosť, že súd nebude považovať podanie návrhu na prerušenie konania za dostatočný dôvod pre odročenie pojednávania. Pre tento prípad požiadal súd, aby ho o tom informoval „vzhľadom na eventuálnu možnosť právneho zastúpenia“. Súd prvého stupňa navrhovateľovi takú informáciu nepodal a vec prejednal a rozhodol 30. novembra 2011 na nariadenom pojednávaní bez účasti navrhovateľa.

Z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. je významné, že súd vytvoril navrhovateľovi primeranú možnosť dostaviť sa na pojednávanie. Otázka, či súd mal alebo nemal informovať navrhovateľa ešte pred uskutočnením pojednávania o predbežnom posúdení opodstatnenosti navrhovateľovho návrhu na prerušenie konania (resp. či mal do pojednávania o tomto návrhu navrhovateľa rozhodnúť a rozhodnutie mu doručiť), je z pohľadu uvedeného ustanovenia právne bezvýznamná. Pokiaľ navrhovateľ nebol súdom informovaný o odročení pojednávania, mal vychádzať z toho, že súd nič nezmenil na tom, že sa bude pojednávať v (pôvodnom) termíne, o ktorom už bol navrhovateľ upovedomený. Zo spisu vyplýva, že navrhovateľ mal dostatočný časový priestor na to, aby si rozmyslel, či sa vzhľadom na neodročenie pojednávania (ne)dostaví na pojednávanie, ako aj na to, aby zvážil, či niektorému z advokátov (ne)udelí plnú moc na jeho zastupovanie v predmetnom konaní alebo či prípadne (ne)požiada Centrum právnej pomoci o ustanovenie zástupcu pre konanie z radov advokátov.

V postupe súdu nemožno za týchto okolností vidieť „zbavenie možnosti právneho zastúpenia“ (resp. odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.).

2.2. Podľa názoru dovolateľa mu bola možnosť pred súdom konať odňatá tiež tým, že rozhodnutia súdov nie sú dostatočne preskúmateľné.

Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne

neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát najvyššieho súdu, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní dosiaľ nikdy (v žiadnej ním prejednávanej veci) nepovažoval uvedený judikát za „prekonaný“ a vždy dôsledne a bezvýnimočne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013). Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 M Cdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania vec preskúmavajúceho senátu najvyššieho súdu na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvávali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 14/2014 a I. ÚS 64/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

I keby teda námietka navrhovateľa o nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) napadnutého rozhodnutia bola opodstatnená, týkala by sa okolnosti, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nejde o vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., ani znak (vlastnosť) uznesenia, so zreteľom na ktorý by bolo dovolanie prípustné podľa § 239 O.s.p.

2.3. Dovolateľ procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje tiež z postupu „krajského súdu, ktorý nenapravil vady konania ani sa s nimi nevyporiadal, a to jednak v procesnej časti, keď nedostatočným spôsobom rozhodoval o návrhu na prerušenie konania a arbitrárnym rozhodnutím, keď sa vôbec nezaoberal podstatou sporu, ale len tým ako odôvodniť zamietnutie návrhu“.

Odvolačí súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 220 O.s.p. odvolačí súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1). Odvolačí súd rozhodnutie zruší, len ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h/ súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, i/ sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali, j/ bol odvolacím súdom schválený zmier (§ 221 O.s.p.).

Vyššie uvedená argumentácia dovolateľa sa týka predovšetkým údajnej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (k tomu viď bod 2.2. tohto uznesenia najvyššieho súdu). Takto formulované námietky ale dopadajú tiež na otázku vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (k právnemu posúdeniu veci viď body 3. a 4.).

3. Pokiaľ navrhovateľ namieta, že odvolačí súd nerozhodol procesne správnym spôsobom (nemal aplikovať ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., ale buď § 220 alebo § 221 O.s.p.) a spochybňuje aj správnosť viacerých právnych záverov súdov o povahe vzťahu, z ktorého je vyvodzovaný navrhovateľom uplatnený nárok, a pokiaľ tvrdí, že súdy „vlastne rozhodovali najmä o základe nároku v prejednávanej veci a nezaoberali sa samotnými výpočtami“, pričom zaujali nesprávny názor, že v konaní nebol preukázaný vznik škody a dôchodková dávka nie je dlhom odporkyne voči občanovi, ale ide o zákonné peňažné plnenie a Sociálna poisťovňa je len platobným miestom na jeho vyplácanie, resp. že si súdy

vôbec neujasnili, či mu v konaní ide o náhradu škody vo výške zodpovedajúcej poplatku z omeškania alebo úroku z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže navrhovateľ uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. Pre prípad, že dovolateľ namieta aj neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov súdov, dovolací súd uvádza, že neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nemá za následok niektorú z väd konania vymenovaných v § 237 O.s.p.

5. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľa z § 238 a § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť, dospel najvyšší súd k záveru, že jeho opravný prostriedok je procesne neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie navrhovateľa odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporkyni

náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková